

* **Trần Quốc Cường** (viết tắt trong ngoặc)

VietCatholic News (Thứ Sáu 10/10/2008)

Mặc dù đang sống tại Việt Nam, sau khi đọc bài “Bức tâm thư gửi Đấng và những người yêu mến sự thật” của cô Lê Thị Thanh Thọ đăng trên trang web vietcatholic.net, tôi thấy mình không thể nghĩ đến cách hèn nhát đó mà cần phải góp tiếng nói cùng với những người yêu mến bày tỏ tâm tình với nhà lãnh đạo Đấng Công Sơn Việt Nam.

Trước tiên tôi xin giới thiệu về bản thân mình. Tôi tên là Trần Quốc Cường, 28 tuổi, quê Thái Nguyên, tốt nghiệp đại học sư phạm Hà Nội khoa Văn. Hiện nay tôi đang học cao học và công tác tại TPHCM. Tôi là con của cán bộ huyện đã về hưu, và cũng như cô Thọ, tôi không phải đến Thiên Chúa. Có lẽ nhiều người sẽ hỏi tôi: không phải đến Thiên Chúa thì viết làm gì? Tôi xin trả lời ngay: tôi viết vì lòng sợ hãi! Không phải chỉ những người có đức mẹ yêu sự thật mà tất cả mọi người đều yêu mến nó.

Mới đây tôi đọc một đoạn nghị luận gửi bài “Bức tâm thư gửi Đấng và những người yêu mến sự thật” của cô Thanh Thọ, một nữ sinh viên du học tại Australia, đăng trên trang web vietcatholic.net. Đó là lần đầu tiên tôi biết trang web này. Tôi đã mất một đêm để đọc các thông tin trên đó. Và trên trang web, người ta cho tôi đọc link qua nhiều trang khác. Đọc xong tôi cảm thấy mình thật xấu hổ và buồn vô cùng vì tôi nhận ra mình đã bỏ lỡ đi một sự kiện 28 năm qua!

Thật ra chuyện tranh chấp đất đai trong vụ Tòa Khâm Sát và nhà thờ Thái hà giữa người công giáo và chính quyền không là gì đối với tôi, vì báo đài trong nước có đưa tin. Nhưng từ trước đến nay tôi vẫn nghĩ đó là do một số giáo sĩ đã lợi dụng kích động quần chúng làm chia rẽ khối đại đoàn kết dân tộc, và tôi cũng biết các vị lợi ích phát biểu của bác giám mục Ngô Quang Kiệt với tầm nhìn chi phối Việt Nam. Nhưng khi đọc những thông tin trên trang web vietcatholic tôi mới thấy cái nhìn của mình quá thiên lệch. Mình chỉ nghe được một chiều. Mình bỏ nhà nước như một sự. Nhưng là khi đọc xong bài của bạn Thọ và những bài tâm huyết khác tôi cảm thấy buồn bã và căm tức những cán bộ ủy ban nhân dân thành phố Hà Nội; căm tức những báo đài VN và căm tức các ông lớn khác như ông Mạnh, ông Dũng, ông Trí... vì mọi ông này là đầu sỏ của nhà cầm quyền Công Sơn Việt Nam. Chính mọi ông này đã làm người thu hoạch cướp của mình làm những việc làm đó và hại nhân dân trong thời gian qua.

Tại sao tôi nói thế? Bởi vì khi tòa giám mục Hà Nội bắt quân của các ông phong tỏa để xây công viên, bác giám mục Kiệt đã gọi đến khấn cầu cầu cứu các ông, tại sao các ông không chỉ đạo để ngăn chặn để xem xét? Các ông không nhận được đức hay nhận được mà không đức? Các ông mù chữ không được đức hay đang “bỏ” ủng hộ bia ôm hoặc tệ hơn như ông bạn trẻ GTVT trẻ đây đã làm? Tại sao các ông không cho báo chí đăng tin rằng: mình nghĩ đó trẻ đây đang phục vụ nhu cầu tôn giáo của giáo hội Thiên Chúa, rồi bỏ Đấng chỉ đạo. Và những người này đã kiên nhẫn làm đến sự thật mà mọi năm trước đòi hỏi, các ông không đi xa mà lại rúc rịch xây khách sạn, vũ trường gì đó. Đến khi họ không còn con đường nào khác đành phải chấp nhận cầu nguyện hàng đêm để xin trở lại phù hợp. Khi họ đang cầu nguyện, các ông cho công an đến đánh và xé tóc vào mặt họ. Tại sao các ông không cho báo chí nói nhảm nhí mà chỉ nói rằng họ là những người không tuân thủ pháp luật, gây mất an ninh trật tự xã hội?

Đến mãi đến khi công viên xây xong, các ông mới gặp mặt giám đốc. Tôi nghe sự gì quy định cho họ nhưng cũng không được. Thật là họ nói! Khi biết được thông tin về vụ này, tôi cũng có tâm trạng như cô Thọ: *“Chị ng ị Đ ng C ng S n Vi t Nam không còn ai tài ba h n, không còn ai h c cao h u r ng h n, không còn ai cao th ng h n đ lnh đ o và g i quy t các yêu c u c a ng i dân cách h p lý h p tình và thu n lòng ng i sao?”*

Với tôi phát biểu của bác giám đốc Kiệt, tôi sao các ông không cho báo chí đăng nguyên văn tôi phát biểu của bác y mà chỉ cắt xén lấy một câu rồi xuyên tạc theo ý các ông? Được toàn văn tôi phát biểu của bác Kiệt, tôi không thấy bác y là người phản biện dân tộc, mà phải nói là một anh hùng, vì bác y làm nhiều nghĩa cả cao đẹp. Nhưng là khi nghe bằng, tôi thấy gì ng bác đi m đ m và th ng th n ch không h n h c nh m y phát ngôn viên truy n hình t ng thu t. Tôi sao các ông làm ng đ báo chí một sát người dân như vậy? Các ông đã chỉ đạo một cách ngu xuẩn để gây ra tai hại không lường được! Tôi xin phân tích để các ông thấy.

1. Khi đến phòng quy định để xây công viên, các ông chỉ để vài chục không được người. Nếu đó là công viên chính thì tôi sao, trong khi xây dựng, các ông cho công an đứng đầy để xung quanh? Công viên đã xây xong, cây cối xanh tươi, nhưng lòng các ông có thanh thản không? Nếu thanh thản thì tôi sao các ông lại tiếp tục cho gắn camera, máy nghe trộm để theo dõi khu vực tòa nhà của bác giám đốc Kiệt? Nếu các ông đang làm một việc chính nghĩa thì tôi sao lại sợ những người dân bình thường? Tôi sao các ông không để trí thức để tính toán xây dựng một công trình có tiếng khen ngàn đời mà lại xây dựng một công trình bị người nhân ra muôn thu?

2. Vì tôi nhìn quá thiện cảm nên các ông chỉ thấy người Thiên Chúa giáo đang đòi mấy hecta đất chỉ không nhận ra họ đang đòi công bằng và sự thật cho đất nước! Trách đây thì không, nhưng bây giờ tôi triết để tán thành công việc của họ. Đất nước chúng ta còn quá nhiều bất công, gian dối, tham nhũng và áp bức... nên rất cần những người dám nói sự thật như bài của cô Thọ: *“Đ t n c Vi t nam c n nh u con ng i can đ m nói lên s th t nh Giám M c cùng nh ng ng i khác đã làm. Chúng cháu r t trn tr ng nh ng v này h n nh u cán b nhà n c”*. Những người chân chính, bất luận có tôn giáo hay không, rất trân trọng công bằng và sự thật. Họ sẵn sàng chết để bảo vệ những giá trị đó. Một đất nước hùng mạnh phải xây dựng trên công bằng và sự thật.

3. Cũng vì tôi nhìn quá thiện cảm nên các ông chỉ để cho báo đài xuyên tạc và một sát bác giám đốc Kiệt. Các ông tiếp nhận về sự làm một uy tín của họ sao? Trái lại chính các ông bị một uy tín. Chính Đ ng C ng S n bị một uy tín. Các hàng ngàn người trẻ, trong đó có tôi, như dịp này đã giác ngộ và nhận ra mình bị lừa dối suốt mấy chục năm qua. Cô Thọ đã thay mặt cho chúng tôi nói lên điều đó: *“Bây giờ chúng cháu đ khôn l n đ nh n đ nh r ng báo chí Vi t Nam không còn là công c c a nhân dân mà chỉ là công c c a m t phe đ ng, m t băng nhóm nào đó thôi. Nó không còn ph c v l i ích c a nhân dân n a mà chỉ ph c v cho l i ích c a b n c m quy n. Vì th chúng cháu không còn tin vào báo chí Vi t Nam nh x a n a”*

.

Lý do khác khiến tôi viết bài này vì tôi cũng ở trong những những yêu cầu sự thật. Họ nói rằng tôi để xã hội xếp vào giai trí thức, ăn lương theo giai trí thức. Vì thế tôi phải suy nghĩ và đánh giá sự việc theo đúng tầm trí thức. Tôi không thấy im lặng cách hèn nhát mà phải có trách nhiệm

Tôi cũng muốn nói lên sự thật

Tác Giả: Bai An Tran

Chúa Nhật, 12 Tháng 10 Năm 2008 09:59

góp sự thông tin sự thật sau khi mình đã nhận ra. Tôi khi đọc bài viết của cô Thảo tôi thấy xót xa và vui chính mình! Tôi sao mà tội cô bé còn đang ngồi ghế nhà trường mà nhận ra sự thật và lên tiếng bênh vực, còn mình thì không? Tôi thấy mình không thể đứng mặt chữ để gian dối dè dặt dè dặt mãi nữa. Tôi phải đứng lên giành thoát chính mình và đẩy lui sự gian dối. Tôi hoàn toàn khâm phục tinh thần kiên cường của bạn Thảo. Tôi sẽ tiếp tục kêu gọi nhiều người đóng góp tiếng nói chân thật cho đất nước Việt Nam thân yêu. Có nhiều người như vậy, tôi hy vọng trong tương lai không xa, chúng ta sẽ thoát khỏi cảnh nháp nháp và gian dối như hôm nay.

Tôi xin ai đọc bài này vui lòng gửi cho những người khác, nhất là những người ở trong nước, để họ không còn bị nô lệ bởi mặt chữ để đẩy bất công và lừa bịp nữa. Tôi xin các báo đài trong nước hãy đăng bài của tôi để phổ biến đến mọi người.

Tôi cũng xin cảm ơn cô Thảo. Cảm ơn trang web vietcatholic cùng những trang web khác tôi đã đọc. Xin cảm ơn tất cả những người đã và đang nói sự thật, dù họ thuộc tôn giáo nào hay không có tôn giáo. Nhưng mà tôi tìm lại được chính mình.

TPHCM ngày 10.10.2008

Trần Quốc Cường, Bình Thuận